

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “КУЗЬМЕНКОВ ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 39164/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

8 листопада 2005 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі “Кузьменков проти України”

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Mr J.-P. Costa, *Голова*,

Mr A.V. Baka,

Mr I. Cabral Barreto,

Mr R. Türmen,

Mr V. Butkevych,

Ms D. Jočienė,

Mr D. Popović, *судді*,

та Mrs S. Dollé, *Секретар секції*,

після обговорення в нарадчій кімнаті 8 листопада 2005 року,
вносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 39164/02), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі – Конвенція) громадянином України, паном Віктором Митрофановичем Кузьменковим (далі – заявник), 25 вересня 2002 року.
2. Уряд України (далі - Уряд) був представлений Уповноваженим - пані Валерією Лутковською.
3. 9 вересня 2004 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію з Урядом-відповідачем. Суд вирішив, що відповідно до п. 3 ст. 29 Конвенції прийнятність та суть скарги розглядатимуться одночасно.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1959 році і проживає у місті Новогродівка Донецької області.
5. Рішеннями від 8 липня 1997 року та 22 лютого 2000 року Новогродівський міський суд (далі - міський суд) зобов'язав державну компанію „Шахта № 2 „Новогродівська” (далі – боржник) виплатити заявнику заборгованість із заробітної плати, одноразової допомоги та інших виплат загальною сумою 33 277 грн. (приблизно 5 146 Євро). Рішення вступили в законну силу та були передані до Новогродівського міського відділу виконавчої служби для примусового виконання.
6. У 1998 та 1999 роках міський суд та суд Донецької області відмовляли у задоволенні скарг заявника на бездіяльність Шахтоуправління „Росія” (компанія, яка здійснювала управління справами боржника з серпня 1997 до березня 1998

років) та боржника. Заявник скаржився на те, що вищевказані підприємства не виплатили кошти, присуджені йому рішенням суду від 8 липня 1997 року, в належний час та в повному обсязі.

7. У 1999 та 2000 роках прокуратура декілька раз відмовляла заявнику у порушенні кримінальної справи щодо службовців відділу державної виконавчої служби.
8. 24 травня 2001 року Міністерством палива та енергетики було прийняте рішення про ліквідацію боржника та призначення його правонаступником ДК „Укрвуглереструктуризація”.
9. Заявник звернувся до міського суду зі скаргою на невиконання відділом державної виконавчої служби рішень, винесених на його користь,. 14 серпня 2001 року суд відхилив скаргу заявника, встановивши, що відділ державної виконавчої служби вживав належні заходи для виконання рішень, винесених на користь заявника, але відсутність коштів у боржника робила неможливим забезпечити виплату присуджених коштів у короткі строки.
10. У 2002 та 2003 роках у зв'язку з триваючим провадженням у справі про банкрутство боржника відділ державної виконавчої служби декілька разів направляв виконавчі листи заявника до ліквідаційної комісії боржника, яка відмовлялась їх приймати, посилаючись на відсутність у боржника коштів.
11. Рішення від 8 липня 1997 року та 22 лютого 2000 року залишаються частково невиконаними і невиконана заборгованість становить 3 736 грн. (приблизно 611 ЄВРО) та 2 857 (приблизно 468 ЄВРО) відповідно.

II ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

12. Національне законодавство викладене у рішеннях у справах „*Ромашов проти України*” (№ 67534/01, пп. 16-19, від 27 липня 2004 р.) та „*Дубенко проти України*” (№ 74221/01, пп. 22-29, від 30 листопада 2004 року)

ПРАВО

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ П. 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПРОТОКОЛУ № 1.

13. Заявник скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення міського суду від 8 липня 1997 року та 22 лютого 2000 року, які були винесені на його користь. Він стверджував, що було порушено п. 1 статті 6 та стаття 1 Протоколу № 1, які передбачають таке:

п. 1 ст. 6

„Кожен при вирішенні спору щодо його цивільних прав і обов'язків (...) має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом. (...)”

стаття 1 Протоколу № 1

„Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які на її думку, є необхідними для здійснення контролю за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів”

A. Прийнятність

14. Суд зазначає, що скарга не є очевидно необґрунтованою у сенсі п. 3 статті 35 Конвенції. Далі Суд зазначає, що вона не є непринятною за інших підстав. Таким чином, скарга є прийнятною.

Б. Щодо суті

15. Уряд зазначав, що державна виконавча служба здійснила всі необхідні дії для виконання рішення, і не може нести відповідальність за затримку у виконанні. Уряд України стверджував, що у цій справі п. 1 статті 6 порушено не було.
16. Заявник наполягав, що держава була відповідальною за затримки у виконанні.
17. Суд зауважує, що рішення суду від 8 липня 1997 року та 22 лютого 2000 року залишались частково невиконаними протягом більш ніж восьми років та двох місяців і п'яти років та семи місяців, відповідно. Суд вважає, що затримуючи повне виконання рішень у справі заявника, державні органи позбавили п. 1 ст. 6 Конвенції та ст. 1 Протоколу № 1 їх практичного змісту. Суд вирішує, що Уряд не надав переконливого виправдання такій затримці (див. серед інших рішення у вищевказаних справах „Ромашов проти України”, п. 46, „Дубенко проти України”, пп. 47 і 51, рішення у справі „Васіленков проти України”, від 3 травня 2005 року, № 19872/02, пп. 24-26).
18. Відповідно, у цій справі було порушено п. 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Протоколу № 1.

II. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

19. Стаття 41 Конвенції передбачає:

“Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє законодавство відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову сатисфакцію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію”.

A. Шкода

20. Заявник просив відшкодувати матеріальну та моральну шкоду у сумі 46 129 ЄВРО.
21. Уряд зауважив, що заявник не обґрунтував свої скарги.
22. Оскільки рішення на користь заявника не були повністю виконані (див. п. 11) Суд вважає, що обов'язок держави виконати ці рішення є безсумнівним. Відповідно, Суд вважає, що, якщо Уряд виплатив би заявнику належні йому борги, це б становило повний та кінцевий розрахунок у справі.
23. Суд вважає, що решта вимог заявника є завеликими. Об'єктивно оцінюючи ситуацію, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд вважає за доцільне присудити заявнику загальну суму 3 920 ЄВРО на відшкодування матеріальної та моральної шкоди.

Б. Витрати

24. У встановлений строк заявник не надав жодних вимог щодо компенсації витрат. Таким чином, Суд нічого не присуджує.

В. Пеня

25. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського Центрального Банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 1 Протоколу № 1 до Конвенції;
4. *Вирішує*, що
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплати заявнику, залишок боргу, належну йому відповідно до рішень, та суму, що складає 3 920 ЄВРО (три тисячі дев'ятсот двадцять ЄВРО) як компенсацію нематеріальної шкоди плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника. Ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;
 - (б) у випадку невиплати чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявникові суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку;
5. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 8 листопада 2005 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

S. Dllé
Секретар секції

J.-P. Costa
Голова секції